

Rapport

Datum: 16 maart 2007

Rapportnummer: 2007/048

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland op 28 mei 2005 heeft geprobeerd zijn woning binnen te gaan.

- Verder klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Zeeland de klacht die hij op 28 mei 2005 heeft ingediend, niet binnen de hiervoor geldende termijn heeft afgehandeld en hem het verslag van de op 13 oktober 2005 gehouden hoorzitting niet tijdig heeft toegezonden.

- Ook klaagt verzoeker erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland op 13 oktober 2005 een ordner met op verzoeker betrekking hebbende gegevens uit het bedrijfsprocessensysteem van de politie onbeheerd heeft achtergelaten in het gebouw waar de hoorzitting plaatsvond.

- Voorts klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Zeeland intern de afspraak heeft gemaakt dat in geval van meldingen van verzoeker van geluidsoverlast geen politieambtenaren ter plaatse gaan.

- Tevens klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Zeeland geen actie heeft ondernomen naar aanleiding van zijn aangifte van stalking en mishandeling van 20 augustus 2005.

- Ten slotte klaagt verzoeker erover dat het regionale politiekorps Zeeland tot het moment dat hij zich tot de Nationale ombudsman wendde, niet heeft gereageerd op de klacht die hij op 22 augustus 2005 heeft ingediend.

Beoordeling

Algemeen

Verzoeker - inmiddels verhuisd naar elders - en zijn burens leefden al jaren met elkaar in onmin. Zowel verzoeker als verzoekers burens hebben regelmatig een beroep gedaan op de politie.

I. Ten aanzien van het binnengaan van de woning

Bevindingen

1. Op 28 mei 2005 ontving de politie Zeeland een melding van geluidsoverlast. De melding werd gedaan door de burens van verzoeker. Naar aanleiding van de melding gingen twee politieambtenaren, W. en S., ter plaatse.

2. Omstreeks 5.30 uur belde W. aan bij verzoeker. Verzoeker opende de voordeur op een kier. Verzoeker wilde W. niet binnenlaten en probeerde de deur dicht te doen. Dit lukte niet omdat W. zijn voet in de deuropening had geplaatst en met zijn elleboog probeerde de deur verder te openen. Omdat er een ketting op de deur zat, lukte het W. uiteindelijk niet om de deur verder te openen.

3. Bij brief van 28 februari 2007 liet verzoeker de Nationale ombudsman weten dat hij geen poging heeft gedaan om de deur te sluiten.

4. W. liet zijn voet in de deuropening staan en deelde verzoeker mee dat de geluidsoverlast diende te stoppen. W. kondigde aan dat er proces-verbaal opgemaakt zou worden. Verzoeker deelde W. tweemaal mee dat hij zijn voet uit de deuropening moest verwijderen. W. weigerde dit. Ook sommeerde verzoeker W. tweemaal om zijn erf te verlaten.

5. Op 28 mei 2005 diende verzoeker een klacht in bij de korpsbeheerder over het optreden van W. In de klachtbrief klaagde verzoeker erover dat W. probeerde om de woning van verzoeker binnen te treden. Tijdens de informele klachtbehandeling ontkende W. de woning te hebben willen binnentreden. Hij gaf aan zijn voet in de deuropening te hebben geplaatst om te kunnen praten met verzoeker.

6. In een brief van 27 december 2005 oordeelde de korpsbeheerder dat de klacht van verzoeker gegrond was ten aanzien van het openhouden van de deur doordat W. zijn voet in de deuropening plaatste en deed de korpsbeheerder geen uitspraak over het willen binnentreden door W.

7. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman handhaafden verzoeker en de korpsbeheerder hun standpunt, zoals ze dat eerder verwoord hadden tijdens de interne klachtbehandeling.

Beoordeling

8. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is niet vast komen te staan of politieambtenaar W. de woning van verzoeker heeft willen binnentreden. Nu de verklaringen van verzoeker en de politieambtenaar tegenover elkaar staan en er niet gebleken is van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene verklaring meer betekenis zou moeten worden toegekend dan aan de andere, onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel over de klacht.

9. Overigens vindt de Nationale ombudsman uit het oogpunt van fatsoen dat de politieambtenaar W. zijn voet uit de deuropening diende te verwijderen toen verzoeker hem dat vroeg. De Nationale ombudsman is het met de korpsbeheerder eens dat W. zich van dergelijk gedrag diende te onthouden.

II. Ten aanzien van het niet binnen de termijn afhandelen van verzoekers klacht

Bevindingen

1. Bij brief van 28 mei 2005 beklaagde verzoeker zich bij de klachtencoördinator van de politie Zeeland over het politieoptreden van 28 mei 2005 van ambtenaar W.
- 2.1. Op 2 juni 2005 zond de klachtencoördinator een ontvangstbevestiging van verzoekers klacht aan verzoeker. Hierin deelde de klachtencoördinator mee dat verzoeker zou worden benaderd voor een bemiddelingsgesprek.
- 2.2. Op 21 juni 2005 vond er een bemiddelingsgesprek plaats tussen verzoeker, zijn partner en de politie Zeeland.
- 2.3. Bij brief van 4 augustus 2005 deelde de chef van het district Oosterscheldebekken aan verzoeker mee dat hij van de bemiddelaar had vernomen dat de bemiddeling niet geslaagd was. Verder deelde de districtschef verzoeker mee dat de klacht door de Commissie voor de Politieklachten zal worden behandeld.
3. Op 9 augustus 2005 liet verzoeker aan de klachtencoördinator bij brief weten dat zijn klacht niet binnen de wettelijke termijn van tien weken was behandeld. Ook wees verzoeker erop dat hem geen bericht van verdaging was verstuurd.
4. Op 17 augustus 2005 reageerde de plaatsvervangend klachtencoördinator op de brief van verzoeker van 9 augustus door verzoeker uit te nodigen voor de hoorzitting van de Commissie voor de Politieklachten op 13 oktober 2005.
5. Op 13 oktober 2005 vond de hoorzitting plaats van de Commissie voor de Politieklachten. De voorzitter van de klachtencommissie liet desgevraagd weten dat de commissie binnen twee maanden een advies zou uitbrengen.
6. Bij brief van 20 december 2005 verzocht verzoeker de klachtencoördinator om binnen één week het gespreksverslag van de hoorzitting van 13 oktober 2005 en de beslissing van de korpsbeheerder toe te zenden.
7. Bij brief van 27 december 2005 verklaarde de korpsbeheerder de klacht van verzoeker deels gegrond en gaf deels geen oordeel.
8. In zijn verzoek aan de Nationale ombudsman van 30 december 2005 schreef verzoeker dat hem tijdens de hoorzitting was verteld door de commissie dat hij binnen twee maanden uitsluitel zou krijgen.
9. In zijn reactie aan de Nationale ombudsman van 3 oktober 2006 schreef de klachtencoördinator dat aan verzoeker kort na de hoorzitting een gespreksverslag was

verstuurd en dat verzoeker hier geen inhoudelijke reactie op had gegeven. Volgens de klachtencoördinator was dit de oorzaak ervan dat niet binnen twee maanden een beslissing was genomen door de korpsbeheerder.

10. Verzoeker reageerde hierop bij brief van 15 november 2006. Verzoeker deelde mee dat hij tot zijn brief van 20 december 2005 niets had ontvangen van de klachtencoördinator.

11. In een brief van 4 januari 2007 liet de korpsbeheerder weten dat na de hoorzitting van de klachtencommissie, verzoeker vroeg om een kopie van het verslag van de hoorzitting. Volgens de korpsbeheerder werd vervolgens een kopie aan verzoeker toegestuurd.

12. Op 10 januari 2007 liet de klachtencoördinator desgevraagd weten dat het verslag van de hoorzitting destijds zonder begeleidend schrijven door een collega in een envelop is gedaan. De collega meende zich te herinneren dat de envelop naar verzoeker is verstuurd, maar de verzending is niet geregistreerd. De klachtencoördinator deelde verder mee dat als het verslag was verzonden, er dan in ieder geval niet aan verzoeker gevraagd is om op het verslag te reageren.

Beoordeling

13. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit vereiste vindt een uitwerking in het bepaalde in artikel 66 van de Politiewet 1993, (zie Achtergrond, onder 2.). In dit artikel is bepaald dat de korpsbeheerder, indien een klachtencommissie is ingeschakeld, binnen veertien weken na de ontvangst van een klacht een beslissing dient te nemen. Het bestuursorgaan kan deze termijn verlengen met ten hoogste vier weken. Van deze verlenging dient aan de klager mededeling te worden gedaan.

14. De afhandeling van verzoekers klacht heeft bijna zeven maanden geduurd. De wettelijke termijn is hiermee ruimschoots overschreden. De korpsbeheerder heeft naar voren gebracht dat de reden van vertraging is gelegen in het feit dat verzoeker heeft nagelaten om op tijd te reageren op het verslag van de hoorzitting van de Commissie voor de Politieklachten. De Nationale ombudsman vindt dat deze argumentatie niet opgaat. De hoorzitting vond plaats op 13 oktober 2005. Dit is bijna twintig weken nadat verzoeker zijn klacht heeft ingediend. Op het moment dat de hoorzitting van de klachtencommissie plaatsvond, was de termijn voor klachtbehandeling al ruimschoots verstreken. Bovendien is voor de Nationale ombudsman voldoende komen vast te staan dat aan verzoeker nooit is gevraagd om op het verslag van de hoorzitting binnen een bepaalde termijn te reageren. Ook is vast komen te staan dat de klachtencommissie niet binnen de toegezegde twee maanden haar advies heeft uitgebracht. De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat de korpsbeheerder tekort is geschoten in het realiseren van een tijdige afhandeling van verzoekers klacht. Zijn handelwijze is in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het onbeheerd achterlaten van een ordner door een ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland

Bevindingen

1. Op 13 oktober 2005 vond in het kader van de interne klachtbehandeling van verzoekers klacht een hoorzitting plaats van de Commissie voor de Politieklachten Zeeland. Deze hoorzitting vond plaats in het bureau van politie te Middelburg. Zowel verzoeker als de betrokken ambtenaar, W., waren hierbij aanwezig. W. had een ordner bij zich met daarin uitgeprinte mutaties over verzoeker.

2. Bij brief van 13 oktober 2005 beklagde verzoeker zich erover dat W. de ordner met gegevens onbeheerd had achtergelaten op de balie van de receptie van het politiebureau in Middelburg.

3. De korpsbeheerder achtte dit klachtonderdeel niet gegrond en verwees voor zijn oordeel naar de brief van de onafhankelijke functionaris van de gegevensbescherming van 4 januari 2005. In deze brief staat dat het W. was toegestaan om de ordner met mutaties mee te nemen naar de hoorzitting en dat W. ten stelligste ontkende de ordner onbeheerd te hebben achtergelaten.

4. In zijn reactie van 15 november 2006 gaf verzoeker aan dat de ordner wel degelijk onbeheerd was achtergelaten. Hij en zijn partner hadden dit zelf gezien.

Beoordeling

5. Volgens verzoeker heeft politieambtenaar W. een ordner met daarin uitgeprinte mutaties over verzoeker onbeheerd achtergelaten op de balie van het politiebureau in Middelburg. W. ontkent echter de ordner onbeheerd te hebben achtergelaten. Nu de verklaringen van verzoeker en de politieambtenaar tegenover elkaar staan en er niet gebleken is van feiten of omstandigheden op grond waarvan aan de ene verklaring meer betekenis zou moeten worden toegekend dan aan de andere, onthoudt de Nationale ombudsman zich van een oordeel over de klacht.

IV. Ten aanzien van de interne afspraak van het regionale politiekorps Zeeland om niet meer ter plaatse te gaan na meldingen van verzoeker over geluidsoverlast

Bevindingen

1. Gedurende enkele maanden in 2005 deed verzoeker verschillende meldingen van geluidsoverlast van verzoekers bureaus bij de politie. De geluidsoverlast werd onder andere

veroorzaakt door het getik van een klosje op de vlaggenmast van verzoekers bureen.

2. De politie ging naar aanleiding van deze meldingen verschillende keren ter plaatse. Ook probeerde de politie bemiddelend op te treden. Volgens de politie wenste verzoeker niet mee te werken aan een bemiddeling.

3. Op 10 augustus 2005 werd door de politie een interne werkafpraak gemaakt om niet meer ter plaatse te gaan als er door verzoeker een melding werd gedaan van geluidsoverlast door de vlaggenmast van verzoekers bureen. De interne werkafpraak werd vastgelegd in het BPS en gold tot 31 december 2005. Volgens verzoeker werd door de wijkagent op 13 oktober 2005 aan verzoeker meegedeeld dat er een interne werkafpraak gold. Verder liet verzoeker weten dat in datzelfde gesprek duidelijk werd gemaakt dat de politie op geen enkele melding van verzoeker zou reageren.

4. In een brief van 13 oktober 2005 klaagde verzoeker erover dat de politie niet meer ter plaatse kwam op het woonadres van verzoeker na meldingen van geluidsoverlast van verzoeker.

5. Bij ongedateerde brief reageerde de klachtcoördinator dat er sinds 10 augustus 2005 een afspraak op locatie was gemaakt op het adres van verzoeker met als werkopdracht uitsluitend meldingen aangaande geluidsoverlast veroorzaakt door een vlaggenmast ter kennisgeving aan te nemen.

6. In een brief van 19 januari 2006 liet verzoeker weten zich niet te kunnen vinden in de reactie van de klachtcoördinator. Op deze brief kreeg verzoeker geen reactie.

7. Op 30 december 2005 diende verzoeker een verzoekschrift in bij de Nationale ombudsman.

8. In zijn reactie op het verzoekschrift liet de klachtcoördinator weten dat er door de politie een interne werkafpraak was gemaakt om niet meer ter plaatse te gaan na meldingen van verzoeker van geluidsoverlast, veroorzaakt door de vlaggenmast van verzoekers buurman. De klachtcoördinator deelde verder mee dat deze afspraak was gemaakt omdat verzoeker niet wenste mee te werken aan bemiddeling en dat de capaciteit van de politie eindig is. De klachtcoördinator benadrukte wel dat de politie alleen niet ter plaatse zou gaan, voor zover het geluidsoverlast vanwege de vlaggenmast betrof. Op overige meldingen zou gewoon inzet volgen, aldus de klachtcoördinator. De klachtcoördinator verwees hierbij naar een schrijven van het College van procureurs-generaal, de Aanwijzing voor de opsporing (zie Achtergrond, onder 2.).

9. In zijn reactie van 15 november 2006 liet verzoeker aan de Nationale ombudsman weten dat al voor 10 augustus 2005 niet meer werd gereageerd op zijn meldingen. Daarnaast schreef verzoeker dat na 10 augustus 2005 ook op andere meldingen dan geluidsoverlast niet werd gereageerd door de politie.

Beoordeling

10. Het redelijkheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen de in het geding zijnde belangen tegen elkaar afwegen en dat de uitkomst hiervan niet onredelijk is.

11. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman is gebleken dat verzoeker langdurig in onmin met zijn burens leefde. Het is de Nationale ombudsman meerdere malen gebleken, dat het voor de politie in geval van een burenruzie veelal niet mogelijk is een afdoende en voor beide partijen bevredigende situatie te bewerkstelligen.

12. Voor de Nationale ombudsman staat vast dat de politie de interne werkafpraak heeft gemaakt om tussen 10 augustus 2005 en 31 december 2005 niet meer te reageren op meldingen van verzoeker, aangaande geluidsoverlast van een vlaggenmast. De politie heeft op 13 oktober 2005, bij monde van politieambtenaar W., verzoeker op de hoogte gesteld van deze afspraak. Door de korpsbeheerder is voldoende aannemelijk gemaakt dat de werkafpraak enkel gold voor de geluidsoverlast die door een vlaggenmast werd veroorzaakt en dat de werkafpraak gemaakt is, omdat de politie-inzet eindig is. Hetgeen door verzoeker tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman naar voren is gebracht, namelijk dat de politie vanaf 10 augustus 2005 op geen enkele melding van verzoeker zou reageren, is niet aannemelijk geworden.

13. Gelet op de hierboven omschreven omstandigheden komt het de Nationale ombudsman voor dat de politie terecht ertoe heeft kunnen besluiten in het vervolg alleen nog maar op te treden wanneer er sprake is van andere meldingen dan geluidsoverlast die veroorzaakt wordt door een vlaggenmast. De politie heeft hiermee niet gehandeld in strijd met het redelijkheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Overigens is de Nationale ombudsman van mening dat de periode tussen het maken van de werkafpraak en het op de hoogte brengen van verzoeker hiervan, te lang heeft geduurd. De periode besloeg ruim twee maanden en gedurende deze twee maanden heeft verzoeker meerdere malen met de politie gebeld om melding te doen van geluidsoverlast. Het is de Nationale ombudsman niet duidelijk waarom verzoeker niet direct van de werkafpraak op de hoogte is gesteld.

Ten aanzien van de afwikkeling van de aangifte van verzoeker

Bevindingen

1. Op 20 augustus 2005 deed verzoeker bij de politie Zeeland aangifte van stalking en mishandeling, gepleegd op 19 augustus 2005.

2. Op 13 oktober 2005 klaagde verzoeker er bij de korpsbeheerder over dat de politie Zeeland geen actie ondernam nadat verzoeker aangifte had gedaan. Op deze klacht werd door de korpsbeheerder niet gereageerd.
3. Op 30 december 2005 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman. Op 7 april 2006 opende de Nationale ombudsman een onderzoek naar de klacht van verzoeker.
4. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman liet de korpsbeheerder in een brief van 17 mei 2006 weten dat hij de klacht niet gegrond achtte. Een toelichting werd door de korpsbeheerder niet gegeven. Desgevraagd liet de klachtencoördinator op 3 oktober 2006 weten de klacht niet gegrond te achten, omdat de aangifte van stalking en mishandeling op 7 juni 2006 door een politiemedewerker naar het Openbaar Ministerie was gestuurd.

Beoordeling

5. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerking houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Voor de politie brengt dit vereiste onder meer met zich mee dat onderzoek naar de dader van een strafbaar feit gedegen en voortvarend wordt uitgevoerd, zodat alle relevante informatie wordt verworven.
6. In dit verband zijn onder meer twee criteria van belang; de ernst van het strafbare feit en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen die kunnen leiden tot opheldering van de zaak (het vinden van de verdachte en bewijs). De Aanwijzing voor de opsporing (verder: de Aanwijzing, zie Achtergrond, onder 3.) geeft de politie een kader voor de reactie op gepleegde strafbare feiten. Dit kader bestaat uit drie regels. Eén van die regels houdt in dat er opsporingshandelingen dienen te volgen, indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is. Dat is volgens de Aanwijzing het geval bij betrapting op heterdaad en bij de gevallen waarin de identiteit van de verdachte door getuigen onmiddellijk bekend is, dan wel zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden. Is dat niet het geval, dan kan de zaak - althans voorlopig - terzijde worden gelegd, aldus de Aanwijzing.
7. Uit het onderzoek van de Nationale ombudsman blijkt dat de politie op 20 augustus 2005 de aangifte van verzoeker heeft opgenomen. Uit het onderzoek blijkt echter ook dat de politie vervolgens de zaak bijna tien maanden heeft laten liggen. Pas op 7 juni 2006 is de aangifte van verzoeker naar het Openbaar Ministerie in Middelburg gestuurd.
8. Gelet op de Aanwijzing voor de opsporing is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie het onderzoek niet voldoende adequaat heeft uitgevoerd. Zoals eerder vermeld kan een zaak, waarbij zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden volgens de Aanwijzing niet terzijde worden gelegd. Gebleken is dat de politie in dit geval de beschikking had over dergelijke informatie. Het

betrof in deze zaak immers een aangifte tegen de buurman van verzoeker. De politie had dus zowel een naam als een adres van de vermoedelijke dader.

9. Alles overziend is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie gezien de feiten en omstandigheden van het geval in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving heeft gehandeld, door bijna tien maanden lang de aangifte van verzoeker te laten liggen.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

VI. Ten aanzien van het niet reageren door de korpsbeheerder op de klacht van verzoeker van 28 augustus 2005

Bevindingen

1. Op 28 augustus 2005 diende verzoeker een klacht in bij de korpsbeheerder. Verzoeker klaagde erover dat de politie niet reageerde op zijn meldingen.
2. Op 15 september 2005 liet de korpsbeheerder aan verzoeker weten dat de behandeling van zijn klacht werd opgeschort, totdat de korpsbeheerder had beslist op de klacht van verzoeker van 28 mei 2005.
3. Bij brief van 6 januari 2006 liet verzoeker aan de korpsbeheerder weten dat er, ondanks een beslissing op zijn klacht van 28 mei 2005, nog steeds geen beslissing door de korpsbeheerder was genomen op verzoekers klacht van 28 augustus 2005.
4. Bij ongedateerde brief nodigde de klachtencoördinator verzoeker uit voor een bemiddelingsgesprek. De klachtencoördinator beschouwde daarmee de klacht als informeel afgedaan. De brief was in ieder geval na 6 januari 2006 verstuurd.
5. Op 19 januari 2006 liet verzoeker weten niet akkoord te gaan met de informele afhandeling van zijn klacht.
6. Op 17 mei 2006 liet de korpsbeheerder per brief de Nationale ombudsman weten dat de behandeling van verzoekers klacht van 28 augustus 2005 wordt opgeschort totdat de Nationale ombudsman heeft beslist op verzoekers klacht van 30 december 2005. Volgens de korpsbeheerder was dit afgesproken met verzoeker. Verzoeker liet de Nationale ombudsman op 15 november 2006 weten dat een dergelijke afspraak hem onbekend is.

Beoordeling

7. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit betekent in ieder geval dat een bestuursorgaan binnen

de wettelijke termijn beslist op een ingediende klacht.

8. Artikel 9:8 van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 1.2.) bepaalt wanneer een bestuursorgaan de behandeling van een klacht (tijdelijk) achterwege kan laten. Wachten op een oordeel van de Nationale ombudsman is geen wettelijke reden om de behandeling van een klacht op te schorten of achterwege te laten. Een uitzondering bestaat wanneer zowel het bestuursorgaan als de klager onderling afspreken dat de behandeling van een klacht zal worden opgeschort totdat er door de Nationale ombudsman een oordeel over een andere klacht is gegeven. Uit het onderzoek is duidelijk naar voren gekomen dat verzoeker meerdere keren heeft aangegeven dat hij niet akkoord ging met het opschorten van de behandeling van zijn klacht. Door geen beslissing te nemen op de klacht van verzoeker heeft de korpsbeheerder gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zeeland te Middelburg, is:

gegrond ten aanzien van:

- het niet binnen de termijn afhandelen van verzoekers klacht van 28 mei 2005 wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid;
- de afwikkeling van verzoekers aangifte wegens strijd met het vereiste van actieve en adequate informatievoorziening;
- het niet reageren door de korpsbeheerder op verzoekers klacht van 28 augustus 2005 wegens strijd met het vereiste van voortvarendheid;

en niet gegrond ten aanzien van:

- de interne afspraak van het regionale politiekorps Zeeland om niet meer ter plaatse te gaan na meldingen van verzoeker over geluidsoverlast.

De Nationale ombudsman onthoudt zich van een oordeel ten aanzien van het binnengaan van de woning en het onbeheerd achterlaten van een ordner door een ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland.

Onderzoek

Op 3 januari 2006 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer G. te Roermond, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zeeland te Middelburg. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland (de burgemeester van Middelburg), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd de betrokken ambtenaar, W., de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. W. maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te Middelburg over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Tevens werd de korpsbeheerder een aantal specifieke vragen gesteld.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De beheerder van het regionale politiekorps Zeeland deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van verzoeker gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

De hoofdofficier van justitie te Middelburg gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Verzoekschrift aan de Nationale ombudsman van 30 december 2005, met bijlagen.

Openingsbrieven van de Nationale ombudsman van 7 april 2006.

Standpunt van de korpsbeheerder van 17 mei 2006, met bijlagen, waaronder afschriften van op deze zaak betrekking hebbende rapportages, mutatierapporten en processen-verbaal.

Aanvulling van verzoeker, met bijlagen van 9 april 2006.

Aanvulling van de korpsbeheerder van 3 oktober 2006.

Reactie van verzoeker van 15 november 2006 op het standpunt van de korpsbeheerder.

Antwoord van de korpsbeheerder van 4 januari 2007 op schriftelijke vragen van de Nationale ombudsman.

Telefoongesprek van 10 januari 2007 tussen een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman en de klachtencoördinator.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Algemene wet bestuursrecht

1.1 Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.1.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."

1.2. Artikel 9:8

"1. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien zij betrekking heeft op een gedraging:

- a. waarover reeds eerder een klacht is ingediend die met inachtneming van de artikelen 9:4 en volgende is behandeld;
- b. die langer dan een jaar voor indiening van de klacht heeft plaatsgevonden;
- c. waartegen door de klager bezwaar gemaakt had kunnen worden,
- d. waartegen door de klager beroep kan worden ingesteld, tenzij die gedraging bestaat uit het niet tijdig nemen van een besluit, of beroep kon worden ingesteld;
- e. die door het instellen van een procedure aan het oordeel van een andere rechterlijke instantie dan een administratieve rechter onderworpen is, dan wel onderworpen is geweest of,

f. zolang ter zake daarvan een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is, dan wel indien de gedraging deel uitmaakt van de opsporing

of vervolging van een strafbaar feit en ter zake van dat feit een opsporingsonderzoek op bevel van de officier van justitie of een vervolging gaande is.

2. Het bestuursorgaan is niet verplicht de klacht te behandelen indien het belang van de klager dan wel het gewicht van de gedraging kennelijk onvoldoende is.

3. Van het niet in behandeling nemen van de klacht wordt de klager zo spoedig mogelijk doch uiterlijk binnen vier weken na ontvangst van het klaagschrift schriftelijk in kennis gesteld. Artikel 9:12, tweede lid, is van overeenkomstige toepassing."

2. Politiewet 1993

Artikel 66

In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en advisering over de klacht, binnen veertien weken na de ontvangst van het klaagschrift.

3. Beleidsregel - Opsporing/bevoegdheden

(actueel) Aanwijzing voor de opsporing

Achtergrond

De politie wordt geconfronteerd met een veelheid aan strafbare feiten. Burgers en bedrijven doen aangifte dat ze slachtoffer zijn geworden van diefstal of vernieling. Of burgers melden dat ze een inbraak hebben gezien. Of de politie ziet zelf dat er delicten worden gepleegd: bij controle op dronken rijden of op mensenhandel, of de agent ziet tijdens surveillance dat er verkeersovertredingen worden gepleegd. Duidelijk is dat het niet doenlijk is altijd en overal met veel politie-inzet te reageren. Dat kan ook niet verwacht worden van de politie: de capaciteit van de opsporing is immers eindig en er zullen keuzen moeten worden gemaakt. En voorts kan de politie niet tot het onmogelijke worden gehouden: als opsporingactiviteiten uiteindelijk niets opleveren, dan zal dat op een zeker moment als een gegeven moeten worden aanvaard. In deze aanwijzing gaat het er om, dat helderheid wordt gegeven over wat in redelijkheid van de politie mag worden gevraagd. Duidelijkheid daarover is belangrijk voor de burger, zodat deze weet waarop hij wel en waarop hij niet kan rekenen. En ook is het nuttig voor de politie als anker voor de keuzen die in de praktijk moeten worden gemaakt, en voor het OM en de rechter die eventuele klachten over beslissingen van de politie moeten beoordelen.

Samenvatting

In deze aanwijzing gaat het om de reactie op *afzonderlijke* strafbare feiten die ter kennis komen van de politie. Hiernaast staat de 'beleidsmatige' inzet van de opsporing op *criminaliteitsverschijnselen*: de beleidsmatig bepaalde inzet van de politie in termen van gerichte surveillance, controles, verkennende onderzoeken, waaromtrent in de driehoek van burgemeester, hoofdofficier van justitie en korpschef afspraken worden gemaakt. Dit valt buiten het kader van deze aanwijzing.

1. Algemene uitgangspunten

Bij het scheppen van de beoogde helderheid over wat er moet gebeuren bij (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten, zijn de volgende uitgangspunten gehanteerd.

1.1. Twee criteria

Er zijn twee criteria van belang bij het aangeven van wat in redelijkheid verwacht mag worden: de ernst van het strafbare feit, en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen die kunnen leiden tot opheldering van de zaak (het vinden van verdachten en bewijs). De voor de hand liggende vuistregel is dat hoe ernstiger het feit, hoe meer moet worden gedaan om de zaak op te helderen zodat verdachten vervolgd en berecht kunnen worden. Deze aanwijzing vult dan deze vuistregel in.

(...)

2. Het kader voor de reactie op (vermoedelijk) gepleegde strafbare feiten

2.1 Regel 1: Altijd een vervolg bij een bekende dader, tenzij ...

Indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is, dienen altijd opsporingshandelingen te volgen (aanhouding, opmaken procesverbaal). Dat is het geval bij betrapting op heterdaad, bij de gevallen waarin de identiteit van de verdachte door getuigen onmiddellijk bekend is, dan wel zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden (bijv. als een kenteken bekend is). Is dat niet het geval, dan kan de zaak althans voorlopig terzijde worden gelegd, tenzij sprake is van een schokkend feit (zie regel 2).

Tenzij: bagatellen

In afwijking van de hoofdregel, kunnen opsporingshandelingen in geval van een bekende dader achterwege blijven indien aan alle van de volgende voorwaarden is voldaan:

Het moet gaan om een feit dat geen schade of letsel veroorzaakt heeft, of dat puur een overtreding vormt van een 'ordenende' bepaling, en:

Het feit moet ook geen daadwerkelijk gevaar hebben opgeleverd, en:

Er is geen sprake van een vastgesteld beleid van het bevoegd gezag (= het OM na bespreking in de driehoek) om de desbetreffende feiten wel aan te pakken.

In deze gevallen is er dus ruimte voor de opsporingsambtenaar om naar bevind van zaken te handelen.

Tenzij: expliciet beleid

Hiernaast kunnen opsporingshandelingen bij een bekende dader uitblijven, indien dat expliciet geformuleerd landelijk beleid is van het OM. Er kan reden zijn om zulks te bepalen, indien andere zwaarwegende belangen daartoe nopen. Hierbij valt te denken aan de handhaving van onderdelen van de Opiumwet in verband met gezondheidszorgbelangen, of aan de aanpak van relationele agressie waarbij ruimte worden gegeven om in omschreven gevallen niét strafrechtelijk op te treden (maar om bijv. vrijwillige hulpverlening een kans te bieden).

Wezenlijk is hierbij, dat de beslissing om af te zien van (nader) optreden niét voorbehouden is aan de individuele opsporingsambtenaar.